

EL MICALET
GALÀCTIC

El fantasma Kasimir i l'home de la motxilla

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions de Dani Padrón

bromera

Ha passat una cosa terrible!

Era la nit de dissabte a diumenge. El rellotge de la biblioteca municipal de Schwarzenburg acabava de tocar tres vegades: les tres de la matinada!

A l'andana de l'edifici del carreró del Pastisser número 6, Mufti Espaordit va deixar el seu llibre i va mirar la seua dona. Miquela Espaordida s'havia posat còmoda al sofà de color blau fosc. Tenia els ulls tancats.

—Estàs dormint, Miquela? —va preguntar Mufti.

—Sí..., no... —va respondre ella.

—Sí o no?

—No. —Miquela va obrir els ulls.

—El rellotge de la biblioteca municipal ha tocat les tres —va dir Mufti—. Ens hauríem de començar a posar en marxa. Mina acaba les classes a les quatre.

La seua filla Mina Espaordida anava a primer curs de l'escola de fantismes. Com tots els alumnes fantisma, durant la setmana vivia a casa d'una mainadera fantisma i no anava a sa casa fins al diumenge. De fet, el cap de setmana anterior, Mina havia anat a casa d'una amiga de l'escola. Així doncs, Mufti i Miquela no havien vist la seua filla durant quasi dues setmanes!

Miquela es va acostar flotant a un espill enorme i bastant rovellat i va començar a pentinar-se els cabells blancs platejats que duia llargs fins a l'esquena. Llavors, algú va tocar a la claraboia.

—Vaig a veure qui és!

Mufti Espaordit va obrir la claraboia. Inesperadament, hi va entrar Mina seguida per un xiquet fantisma més gran que Mufti no coneixia.

—Mina, què fas ací? —es va sorprendre Mufti—. Però com és que no estàs...?

Es va interrompre perquè Mina se'n va anar flotant, sense dir ni una paraula, cap a la seua arca de fusta i hi va desaparèixer.

—Mina! —Miquela Espaordida va deixar el raspall i va volar cap a la seua filla.

—Ha passat alguna cosa? —va preguntar Mufti al xiquet fantisma, que quasi tenia l'alçada d'un fantisma adult i posseïa uns braços visiblement forts.

—Diuen que algú de primer curs s'ha encongit —va dir el xiquet fantisma—. Per això els de primer han acabat més prompte. Olívia Blanquinoso ens ha

demanat als de trenté si podíem acompanyar els seus alumnes a casa.

Olívia Blanquinoso era la mestra de Mina.

—I tu qui ets? —va preguntar Mufti.

—Adrià Atotapastilla —va respondre el xiquet fantisma.

—Moltes gràcies, Adrià, per haver-nos portat a Mina sana i estàlvia.

—Ha sigut un plaer. Sobretot perquè ara ja no podem fer cap exercici més de càlcul! —Adrià va deixar anar una rialleta i va eixir volant per la claraboia.

Ple de mals pressentiments, Mufti es va dirigir flotant a l'arca de fusta de la seua filla. Mina s'havia posat la manta de llana al voltant dels muscles, com si tinguera fred. El seu rostre ple de minúsculs puntets daurats estava blanc com la neu i tenia una expressió espantada.

Miquela Espaordida va acaronar suaument els cabells de Mina.

—No ens vols explicar què ha passat? —va preguntar.

—Ha passat una cosa terrible! Kasimir ha tornat minúscul a Arno!

Mufti i Miquela van intercanviar una mirada.

—Ens pots explicar amb més detalls què ha passat? —va dir Mufti.

—Hem triat el dibuix de la setmana —va començar a dir Mina—. El meu i el de Kasimir han rebut cinc

vots. Llavors, jo he dit que el de Kasimir havia de ser el dibuix de la setmana, perquè jo ja havia tingut el mèrit unes quantes vegades i Kasimir seria la primera vegada que ho aconseguiria.

—Això ha sigut molt amable per part teua —va dir Miquela.

Mina es va posar roja.

—I què ha passat després? —va dir Mufti.

—Després, Arno s'ha posat furios i ha esgarrat el dibuix de Kasimir. Kasimir ha tancat els punys, l'ha mirat fixament i, de sobte, Arno ha començat a fer-se cada vegada més xicotet. Olívia ha dit que Kasimir havia de tornar a Arno de seguida al seu estat anterior. Kasimir ho ha intentat, però no ha funcionat.

Mufti Espaordit va arrufar el front.

—I qui és aquest Kasimir? Mai n'havies parlat, Mina.

—Es diu Kasimir Karablanca i dilluns va ser el seu primer dia de classe —va dir Mina.

—Que és nou a la teua classe?

—Kasimir no va a la meua classe —va dir Mina—. Rep classes particulars de Vieland Valerós i, de tant en tant, ve a veure'ns.

—I com és que Kasimir rep classes particulars, és que li costa aprendre?

—Al contrari. —Als llavis de Mina es va dibuixar un somriure fugaç.— Kasimir és tan intel·ligent que els mestres no saben què fer-ne.

—Doncs no deu ser tan intel·ligent —va respondre Miquela—. Això d'encongir Arno ho trobe francament estúpid.

—El que ha sigut estúpid per part de Kasimir és escapar-se —va dir Mina en veu baixa.

—Que s'ha escapat? I on ha anat? —va preguntar Mufti.

—Tant de bo ho sabera... —Mina va deixar anar un sospir.— Però tots l'han renyit: Olívia Blanquinoso i, fins i tot, sa mare, Malvina. Llavors, ell ha cridat: «Tots esteu contra mi!». I ha eixit volant. Ara deu pegar voltes sol enmig de la nit. I només té tretze dies!

Mufti va estar a punt de posar-se a riure.

—Tretze dies? Deus fer broma, no, Mina?

—No! Quan tenia dos dies, Kasimir ja sabia volar, parlar i ficar-se pels forats dels panys.

—Quan tenia dos dies? —va repetir Miquela, amb incredulitat—. Però si tu vas començar a parlar quan tenies huit setmanes i no vas saber volar fins a les dotze setmanes.

—Kasimir és també un xiquet fantisma extraordinari. —Mina va sanglotar.— Però precisament per això m'agrada tant.

—I ara ja no t'agrada? —va preguntar Miquela.

—No ho sé. —Mina va dirigir una mirada afligida a la claraboia.— L'únic que sé és que estic terriblement preocupada per ell.

2

Jo sé on està Kasimir

Mina Espaordida no era l'única que estava preocupada per Kasimir. A l'escola de fantismes, la mare de Kasimir, Malvina Karablanca, i el mestre de Kasimir, Vieland Valerós, feia més d'una hora que l'esperaven.

—Espere que no li haja passat res a Kasimir —va dir Malvina per novena o desena vegada, i va observar la nit amb l'esperança de veure a Kasimir.

—Segur que no, Malvina —la va tranquil·litzar Vieland per novena o desena vegada.

Mentrestant, els alumnes de trenté havien acompanyat els alumnes de primer a casa dels seus pares, excepte en el cas d'Arno Poregós, a qui Olívia Blanquinososa va acompanyar a casa personalment. En aquell moment, Olívia Blanquinososa explicava als seus pares, Àgata Poregosa i Alexandre Poregós, per

què el seu fill s'havia encongit fins a una tercera part de la seua alçada anterior...

Després que Malvina i Vieland esperaren en va un quart d'hora més, van eixir a buscar a Kasimir. Primer, van volar cap a l'andana de la casa del carrer de les Roses número 22, on vivia Vieland des de feia tretze anys. Des de feia una setmana, aquesta andana també era la casa de Kasimir, perquè encara era massa menut per a viure a casa d'una mainadera.

Vieland Valerós es va acostar flotant a l'arca de fusta negra en què Kasimir dormia durant el dia. Ningú havia tocat la manta blava ni el coixí blanc.

—Ni rastre de Kasimir! —va assegurar.

Van obrir totes les capsas i caixes, van regirar les arques, les calaixeres i els armaris..., però no hi van descobrir Kasimir.

—Possiblement ha volat cap al carrer de les Tulipes —va dir Vieland—. Saps si Kunibert està a casa?

Malvina i Kunibert Karablanca vivien a pocs carrers de distància, a l'andana del carrer de les Tulipes, 44.

—Supose que sí —va dir Malvina.

En aquell moment, va entrar volant per la clara-boia un ratpenat de color platejat clar.

—Leonor! —va exclamar Vieland Valerós.

El ratpenat es va posar damunt del muscle de Vieland.

—Qui és? —va xiuxiuejar, i va dirigir una mirada recelosa a Malvina.

Leonor era molt desconfiada. Era així des que la seua pròpia família l'havia rebutjada perquè s'havia tornat de color platejat clar i havia començat a parlar.

—És Malvina, la mare de Kasimir —va dir Vieland—. Fa una setmana li vas portar una carta meua.

—Ah, sí, la carta! —va recordar Leonor. Es va inclinar cap avant i va xiuxiuejar:— Jo sé on està Kasimir.

—Què passa amb Kasimir? —va exclamar Malvina, que només havia entès la paraula «Kasimir».

Ho havia dit en un to de veu tan fort que Leonor es va sobresaltar i va volar, espantada, cap a les bigues del sostre.

—Explica'ns el que saps, Leonor! —va dir Vieland Valerós.

—He vist com Kasimir desapareixia en l'interior d'una casa —va mussitar Leonor amb la seua veu delicada i aguda.

—No! —va exclamar Malvina.

—Sí —va dir Leonor, lleugerament ofesa—. Ha desaparegut en l'interior d'una casa.

—I després?

—No sé res més.

—No l'has seguit volant?

—No.

—Els ratpenats eviten les cases dels humans —va dir Vieland Valerós.

—Però he tornat a veure a Kasimir en una de les habitacions —va dir Leonor—. Les cortines no estaven tancades del tot i he pogut veure com es ficava davall de la manta del llit d'una xiqueta.

—D'una xiqueta humana!? —va exclamar Malvina.

—Sí.

—Pots descriure la xiqueta, Leonor? —va preguntar Vieland, que acabava de tindre un pressentiment...

—La xiqueta tenia caragols negres i la pell més fosca que la teua —va dir Leonor.

—I sabries trobar la casa on s'ha clavat Kasimir?

—Segur.

—I també la finestra darrere de la qual has vist a Kasimir i la xiqueta humana?

—Sí.

—Doncs ens hauríem de posar en marxa! —va dir Vieland.

—I abans no podríem...? —va començar a dir Malvina.

—Sí, Malvina? —va preguntar Vieland.

—Oh, res.

Per un moment, havia pensat si no haurien de passar primer pel carrer de les Tulipes, però, possiblement, Kunibert no estava a casa. I ara no podien perdre de cap de les maneres un temps molt valuós.

—Afanquem-nos! —va dir Malvina.